

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Marie Součkové a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobkyně: **Y. A.**, zastoupené JUDr. Otto Mrňavým, advokátem se sídlem Praha 3, Tachovské nám. 649/3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 Az 197/2003 – 20 ze dne 14. 7. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatelky advokátu JUDr. Otto Mrňavému **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností ze dne 27. 8. 2004 doplněnou zástupcem žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) 22. 3. 2005 napadla stěžovatelka v záhlaví citovaný rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného čj. OAM-3634/VL-11-P21-2003, ze dne 9. 10. 2003. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovatelce k její žádosti udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem zamítl žalobu jako nedůvodnou poté, co shledal, že řízení před správním orgánem trpělo vadou, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí a řízení o udělení humanitárního azylu vedl žalovaný obsáhle a podrobně, ale žádný důvod hodný zvláštního zřetele, který by udělení azylu podle § 14 odůvodňoval, nezjistil. Pokud žalobkyně odůvodňovala udělení tohoto azylu touhou být společně s rodiči v ČR, soud zjistil ze spisů Městského soudu v Praze 6 Az 98/2003 a 5 Az 95/2003, že azyl nebyl udělen ani otci ani matce stěžovatelky a nepřipadá tak v úvahu aplikace ust. § 13 zákona o azylu, který přímo na důvody sloučení rodiny míří. Soud rovněž poukázal na to, že posouzení, zda důvody žádosti neobsahují důvod hodný zvláštního zřetele, je plně na úvaze správního orgánu a soudu zde přísluší pouze posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení.

V kasační stížnosti uplatnila stěžovatelka podle jejího obsahu důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Především tvrdila, že soud nesprávně posoudil, že nesplnila podmínky pro udělení azylu z důvodu uvedených v § 13 zákona o azylu, tedy azylu za účelem sloučení rodiny a domnívá se, že u ní nastal případ hodný zvláštního zřetele, když nebyl zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Je také přesvědčena, že plní podmínky uvedené v ust. § 12 zákona o azylu a rovněž podmínku § 13 odst. 3 téhož zákona. Vyslovila dále reálnou obavu z nuceného opuštění ČR a následného odjezdu na Ukrajinu, kde ji hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Navrhla proto, aby napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu zrušeno a věc vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl kasační stížnost odmítnout, protože je neurčitá, neobsahující jedinou konkrétní námitku týkající se rozhodnutí a řízení o věci.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žádost u udělení azylu na území České republiky podal zákonný zástupce tehdy nezletilé stěžovatelky a je odůvodněna touhou být s rodiči, kteří žijí v ČR. V pohovoru k žádosti o udělení azylu dne 26. 9. 2003 stěžovatelka dále uvedla, že přicestovala do České republiky na turistické vízum společně se sestrou v doprovodu babičky, u níž v době nepřítomnosti rodičů obě bydlely, za rodiči, aby mohla žít s nimi. Žádost o azyl podal zákonný zástupce stěžovatelky až 30. 7. 2003, ona sama neměla povědomost o tom, jak má v ČR pobývat. Na Ukrajině neměla žádné problémy, vrátit se na Ukrajinu nechce. Ve spise je založena zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie o situaci na Ukrajině z října r. 2002 a aktuální zprávy z ČTK do 23. 8. 2003.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti, avšak shledal, že kasační stížnost není důvodná. Výše uvedené skutečnosti pak posoudil následovně:

Touha stěžovatelky žít v ČR společně se svými rodiči, když na Ukrajině neměla žádné problémy, není žádným z důvodů taxativně uvedených v ust. § 12 zákona o azylu. Nezamítl-li správní orgán žádost jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona ve lhůtě 30ti dnů od zahájení správního řízení a vydal negativní rozhodnutí dle § 12, neznamená to, že by mu za této situace vznikla povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze činit k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Správní orgán proto nepochybil, když stěžovatelce azyl podle § 12 zákona o azylu neudělil.

Ani stěžovatelkou namítané pochybení při neudělení azylu podle § 13 zákona o azylu Nejvyšší správní soud nezjistil. Základním předpokladem možného udělení azylu podle § 13

je příbuzenecký vztah žadatele o azyl vůči azylantovi uvedený v odst. 2 písm. a) až d). v případě manželů podmínka uvedená v odst. 3. Jak zjistil správní orgán v azylovém řízení a Městský soud v Praze ve svém řízení matce ani otci stěžovatelky nebyl azyl udělen. Stěžovatelka nesplnila ani podmínky ust. § 13 odst. 3 zákona o azylu, protože z podkladů ve správním spise vyplývá, že je svobodná.

Nesprávné právní posouzení věci spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána norma odpovídající, je však následně nesprávně vyložena či aplikována. K žádnému takovému pochybení v předchozím řízení nedošlo. Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění stížního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou podřaditelnou ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

S přihlédnutím k ust. § 78 b) odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu o návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spoj. s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spoj. s § 120 s. ř. s.). Hotové výdaje a odměnu za zastupování soudem ustanovenému zástupci stěžovatelky platí stát (§ 35 odst. 7 ve spoj. s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem a písemné podání soudu ve výši 2 x 1000 Kč a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. ledna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

